

Arrest

nr. 184 956 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. U werd geboren in het dorp Batifa, provincie Duhok, en woonde sinds 1997 in het dorp Qabusiya in de provincie Niniveh. U bent twee jaar naar de lagere school geweest, en kan niet lezen en schrijven. U werkte uw hele leven als schapenherder. In 1997 vermoordde uw grootvader zijn dochter X, uw tante langs vaders kant. Uw tante had een relatie met een zekere X, en uw grootvader was tegen de relatie. X vreesde dat uw grootvader ook hem zou vermoorden. De familie van X regelde een verzoeningsbijeenkomst en stelde voor om een grote som bloedgeld te betalen. Uw grootvader wees het voorstel af.

Bij het buitengaan van de verzoeningsbijeenkomst vermoordde X uw grootvader. Zes dagen later werd X zelf vermoord. Uw vader en zijn broer hadden hier niets mee te maken, maar de familie van X

beschuldigde hen hier wel van. Uit schrik verhuisden uw vader en zijn broer met hun gezin naar Qabusiya, Drie maanden later belde uw vader naar verwanten van de familie van X, om de vete bij te leggen. Zij wilden hier niet van weten. In 1998 ging uw vader met het probleem naar de politie, en hij diende een klacht in tegen de familie van X. De politie arresteerde X, de broer van X, maar die werd snel weer vrijgelaten en het probleem werd niet opgelost. Enkele jaren later, rond 2000, stuurde uw vader enkele vrienden van hem naar de familie van X, om opnieuw verzoening te regelen. Het voorstel werd wederom afgewezen. In 2004 deed uw vader dan een laatste verzoeningspoging. Hij stuurde zijn burens naar de familie van X. Ook deze poging mislukte. Aangezien de familie van X niet op de hoogte was van jullie verblijfplaats kenden jullie sinds 1997 dan ook geen concrete problemen meer met hen. Op 3 augustus 2014 trok u 's morgens, zoals anders, met uw schapen richting het weiland. Onderweg merkte u dat veel mensen op de vlucht waren, aangezien Daesh de streek aan het veroveren was en u besloot ook terug naar huis te keren. Uw familie was op dat moment niet meer thuis, en uw burens vertelden u dat ze reeds vertrokken waren. U besloot om ook, samen met uw burens, te vertrekken. Jullie wandelden ongeveer 7 à 8 uur. Toen kwamen jullie aan op een plaats in de vallei, alwaar jullie met een auto konden verder reizen tot aan de grens met Turkije. De volgende dag stak u met een auto met chauffeur de grens over naar de Turkse stad Silopi. Via Silopi reisde u verder naar Diyarbakir en uiteindelijk naar Istanbul, alwaar uw nonkel woonde. U verbleef meer dan een jaar bij uw nonkel in Istanbul. Omdat u een last voor uw nonkel was geworden, regelde uw nonkel een smokkelaar die u met de vrachtwagen tot in België bracht. Op 9 november 2015 kwam u aan in België. Op 18 november 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw identiteitskaart (d. d. 20/09/2012) neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS II p. 2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde onafgebroken verblijf in Qabusiya, provincie Niniveh, te Irak tot augustus 2014. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u slechts één document neerlegt dat uw afkomst kan staven. Het betreft hier een kopie van uw identiteitskaart. Aangezien het hier een kopie betreft, kan de authenticiteit onmogelijk worden nagegaan. Bovendien verklaarde u in het eerste gehoor op het CGVS tot tweemaal toe dat u uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart bij uw thuis in Qabusiya achterliet (CGVS I p. 8-9 en p. 24).

U verklaarde ook dat het heel moeilijk zou zijn om nog aan deze documenten te geraken omdat u geen contact had met uw ouders (CGVS I p. 24). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u bij het tweede

gehoor plots wel een kopie van uw identiteitskaart weet voor te leggen, dat u bovendien verklaarde dat u deze identiteitskaart tijdens uw vlucht mee had, en dat u ze bij uw nonkel in Turkije achterliet (CGVS II p. 2, 25). Daarnaast sprak u zichzelf over uw identiteitskaart nog een tweede keer tegen. U verklaarde in het tweede gehoor namelijk dat u deze in 2012 zelf ging aanvragen en afhalen in Sinjar, samen met uw vader (CGVS II p. 2). In het eerste gehoor verklaarde u echter nog nooit in Sinjar geweest te zijn (CGVS I p. 6). De som van deze elementen zorgt ervoor dat aan de kopie van uw identiteitskaart geen waarde kan worden toegekend. In samenhang met de opmerkingen over uw identiteitskaart moet de aandacht getrokken worden op het feit dat u tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw paspoort. Zo verklaarde u bij uw eerste gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u niet wist waar uw paspoort op dat moment was. U had het ergens achtergelaten (verklaring DVZ vraag 24). In het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u geen paspoort had en dat u nooit een paspoort gezien had (CGVS I p. 9, 24). Op deze manier rijst het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt om eventueel daarin vermelde informatie over uw (werkelijke) recente verblijfplaats niet te onthullen.

Voorts verklaarde u niet te weten of u ooit een kieskaart had, terwijl u wel stelde dat u altijd was gaan stemmen (CGVS I p. 9).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop u Qabusiya heeft verlaten. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u op 3 augustus 2014 naar huis terugkeerde rond 11 à 12u 's middags (CGVS I p. 16). In het tweede gehoor gaf u aan dat u rond 9u reeds terugkeerde naar huis (CGVS II p. 11). Ook verklaarde u in het eerste gehoor op het CGVS, samen met enkele andere families uit uw dorp, te voet naar de grensstreek te zijn gevlucht en vandaaruit – op een plaats genaamd Majed Kendal - de auto te hebben genomen naar Turkije. Gevraagd naar hoelang jullie dan wandelden naar de grensstreek, verklaarde u dat jullie drie nachten onderweg waren (CGVS I p. 11). In het tweede gehoor echter verklaarde u aanvankelijk dat jullie zeven à acht uur wandelden, vooraleer jullie aan een plaats – genaamd Beshal of Beshabir - kwamen waar jullie met de auto verder konden reizen (CGVS II p. 13). Met de auto reden jullie nog 3 uur, waarna jullie uitstapten in de buurt van de stad Silopi in Turkije (CGVS II p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat jullie in totaal drie nachten onderweg waren (CGVS II p. 14). Dit is echter geen aannemelijke uitleg, aangezien u net voordien nog bevestigend antwoordde op de vraag of het diezelfde dag was, namelijk op 3 augustus, dat jullie verder konden reizen met de auto (CGVS II p. 14). Bovendien wijzigde u opnieuw uw verklaringen. Dit keer verklaarde u dat u eerst een stuk te voet heeft afgelegd, u daarna de auto genomen heeft om vervolgens opnieuw een stuk te voet te stappen. Bij de grens zou u dan opnieuw de auto genomen hebben (CGVS II p. 14). Omtrent het oversteken van de grens met Turkije verklaarde u in het eerste gehoor dat jullie moesten stoppen aan een controlepost, alwaar de bestuurder van jullie auto even met de bemanning sprak, er wat geld aan de soldaten werd gegeven, en dat jullie dan mochten doorrijden (CGVS I p. 12). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u over de grenscontrole dat jullie mochten passeren, en enkel jullie identiteitskaarten moesten tonen (CGVS II p. 14). Voorts verklaarde u aanvankelijk dat uw drie vrienden Ahmed, Muslim en Youssef u vergezelden tijdens de tocht van Diyarbakir naar Istanbul. In het tweede gehoor verklaarde u dat Ahmed, Muslim en Niwar u vergezelden. Geconfronteerd met het feit dat u vorige keer ook een zekere Youssef vermeldde, antwoordde u dat Youssef uw neef is. Nogmaals gevraagd of er in de auto ook een persoon genaamd Youssef bij jullie was, of dat er iemand van deze drie personen misschien ook als Youssef werd aangesproken, antwoordde u ontkennend (CGVS II p. 20).

Ook omtrent uw verblijf van meer dan een jaar in Turkije legde u bijzonder bevreemdende verklaringen af. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u van 9 augustus 2014 tot 2 november 2015 in een vluchtelingenkamp heeft verbleven (verklaring DVZ vraag 31). Tijdens uw beide gehoren voor het CGVS verklaarde u echter dat u meer dan een jaar bij uw nonkel in Istanboel heeft verbleven. U weet echter niet wáár in Istanboel uw nonkel woonde. U weet enkel dat dat er een moskee in de buurt lag, maar u kan ook daarvan de naam niet geven (CGVS I p. 10). Wanneer u in het tweede gehoor wederom gevraagd werd waar in Istanboel u verbleef, en of u het kon duiden met bekende plaatsen of gebouwen, kwam u niet verder dan het feit dat er flatgebouwen en winkels in de buurt waren (CGVS II p. 22). Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen heeft u geenszins uw effectieve verblijfplaats(en) de jaren voor uw komst naar België in november 2015 aannemelijk gemaakt. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of een asielzoeker bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet volstaat een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit en beweerde afkomst/verblijfplaats niet. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Irak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift volgend verweer:

"De hogervermelde argumentatie van het CGVS kan als volgt worden weerlegd:

-)

Verzoeker is niet lang naar school is geweest. Verzoeker kan niet lezen of schrijven. Zijn verhaal dient dan ook in het licht hiervan gelezen te worden. Vandaar lijkt het niet al te bevreemdend dat verzoeker soms verwarrend/chaotisch overkomt en vaag of onnauwkeurig is bij het geven van data, plaatsen en andere détails. Voor verzoeker was het nooit van belang dat hij over dergelijke informatie beschikte. Verder heeft verzoeker problemen met het onthouden van datums.

Verder is verzoeker letterlijk ziek geworden van al zijn zorgen. Hij heeft immers geen contact meer met zijn ouders. Dit is de reden waarom hij zich ook verscheidende keren vergist heeft in het vertellen van zijn feitenrelaas en er tegenstrijdigheden naar boven zijn gekomen in de beide verklaringen. Door alle problemen is verzoeker ook veel feitelijkheden vergeten. Hij denkt voortdurend aan zijn ouders.

Ook had de tolk een heel ander accent dan verzoeker en kon hij deze niet goed verstaan. Hij heeft dit verscheidene keren gemeld aan de tolk, doch deze zei telkenmale "het is in orde want ik versta u wel". Hij vermoed dan ook dat de tolk niet alles correct vertaald heeft.

Verzoeker heeft in ieder geval nooit de intentie gehad van niet correct mee te werken.

-)

De asielzoeker bezit de plicht de waarheid te vertellen en moet alle elementen in een geloofwaardige en samenhangende verklaring naar voor brengen, vrij van fundamentele tegenstrijdigheden. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker zelf.

Deze bewijslast gaat echter niet zo ver dat de asielzoeker moet aantonen dat de gevreesde schade ook daadwerkelijk zal plaatsvinden. Het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten schade volstaat. Verzoeker toont aan dat hij met reden vreest voor zijn leven.

In de praktijk wordt de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven naar een "gedeelde bewijslast": i.e. door de asielzoeker en de beoordelende instantie zelf in die zin dat de beoordelende instantie de pertinente feiten helpt vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover de beoordelende instantie beschikt. De behandelende instantie moet de verklaring vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig.

Bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen volstaan in ondergeschikte orde de eigen verklaringen van de asielzoeker voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn, quod in casu. In dit geval kent met het voordeel van de twijfel toe aan de asielzoeker, wat in het voorliggend geval niet gebeurd is. Een en ander verstrekt de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker, waardoor hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Aangaande de motivering vanwege verwerende partij in de bestreden beslissing moet verwerende partij er wel rekening mee houden dat verzoeker zich niet alle feitelijke details kan herinneren of die niet nauwgezet kan verhalen of dat hij feiten kan verwarren, met het gevolg dat de coherentie en de geloofwaardigheid van zijn feitenrelaas hiermede niet wordt aangetast.

Verzoeker vreest weg degelijk voor zijn leven daar ISIS pertinent aanwezig is in zijn dorp. Alle bewoners worden voor de keuze gesteld om lid van ISIS te worden, bij weigering worden zij gedood.

-)

Verzoeker kan een tweede document voorleggen ter staving van zijn identiteit, m.n. een foto van zijn tweede identiteitskaart. Het origineel hiervan ligt nog bij zijn nonkel in Irak en zal met de post opgestuurd worden. Hij kan dit nu pas bijbrengen daar hem aangeraden werd om al zijn originele documenten thuis te laten en dit later te laten opsturen. Dit zou veiliger zijn.

Tot slot merkt verzoeker op dat het geen evidentie is om originele papier in België te krijgen. Ook van de ambassade uit is er geen medewerking.

Besluit

Verzoeker komt wel degelijk in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

2.1.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een kopie van een Arabischtaalg document.

2.2.1. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt het document in het Arabisch dat bij het verzoekschrift werd gevoegd (stuk 3) door de Raad niet in overweging genomen.

2.2.2. De bestreden beslissing motiveert omstandig dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot augustus 2014 verbleef in Qabusiya, provincie Nineveh in Irak. Verzoeker legde incoherente verklaringen af omtrent (i) de wijze waarop hij een kopie van een identiteitskaart kon voorleggen; (ii) over het feit of hij al dan niet naar Sinjar is geweest; (iii) het bezit van een paspoort; (iv) het bezit van een kieskaart niettegenstaande hij stelde dat hij was gaan stemmen; (v) de manier waarop hij Qabusiya verliet en naar Turkije reisde; (vi) zijn verblijf in Turkije.

Verzoekers verweer dat hij "letterlijk ziek is geworden van al zijn zorgen" wordt niet concreet onderbouwd en kan dan ook niet aangenomen worden als verschoningsgrond voor zijn verklaringen.

De bewering dat de tolk een ander accent had dan verzoeker waardoor er communicatieproblemen waren, wordt evenmin onderbouwd. Dat er zich problemen voordeden tijdens de twee gehoren blijkt niet uit de twee gehoorverslagen. Verzoeker voert geen kritiek ten aanzien van het feitenrelaas in de bestreden beslissing zodat aangenomen moet worden dat deze de correcte weergave vormt van zijn verklaringen. Het vermeende tolkenprobleem is derhalve geen dienstig verweer ten aanzien van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoeker voert geen middel aan waaruit de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid. Verzoeker toont derhalve, mede in acht genomen dat zijn vermeende herkomst niet aannemelijk is, niet aan dat hij het voorwerp zou kunnen uitmaken van vervolging.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent.

De vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent het voorgehouden recente verblijf leidt ertoe dat de Raad niet in de mogelijkheid verkeert om zich een correct beeld te vormen van verzoekers profiel, de exacte regio van waar hij afkomstig is en de plaats(en) waar hij de voorbije jaren heeft verbleven, van een eventueel verblijf in andere derde landen en van eventuele verblijfsalternatieven in of buiten zijn land van herkomst. Dit verhindert de asielinstanties om een juist beeld te vormen over de werkelijke nood aan bescherming en is *de facto* toe te schrijven aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft mee te werken teneinde een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, zijn profiel en levensomstandigheden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hogere vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS